

Kristuksen rakkaus

Ef. 3:14-21

14. Tämän vuoksi minä **notkistan polveni Isän edessä,**

15. hänen, josta kaikki **isyys** taivaissa ja maan päällä saa nimensä.

16. Rukoilen, että hän **Henkensä kautta,** suuren **kirkkautensa mukaisesti,** antaisi teidän **sisäisen ihmisenne vahvistua** voimassa,

17. niin että **Kristus** asuisi uskon kautta teidän **sydämissänne.** Rukoilen, että te, **rakkauteen juurtuneina ja perustuneina,**

18. voisitte **yhdessä** kaikkien pyhien kanssa **käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys,**

19. ja oppia **tuntemaan Kristuksen rakkauden,** joka on kaikkea **tietoa ylempänä.** Näin te tulette **täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä.**

20. Hänelle, joka **voi tehdä monin verroin enemmän** kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen **voiman** mukaan, joka **meissä vaikuttaa,**

21. hänelle **kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta** kaikkien **sukupolvien, aina ja iankaikkisesti!**
Aamen.

Rukouksemme

Olimme kävelyllä, kun 7 vuotta vanha tyttö ajoi meitä vastaan polkupyörällä. Hän pysähtyi, kun tunnisti minut. Hän käy nimittäin säännöllisesti Donkkis illoissa, joissa lapsille opetetaan Jumalan sanaa. Hän kertoi: ”Yhden ystäväni kanssa yritimme korjata vioittunutta esinettä, mutta kun se ei ottanut onnistuakseen, muistimme, että Jumalalta saa rukouksessa pyytää kaikkia asioita. Niin me sitten yhdessä rukoilimme, mutta ei se toiminut.” Terävänä tyttönä hän jatkoi: ”Ehkä Jumala halusi meille jotain parempaa, kun ei antanut, mitä pyysimme.” Vastasin hänelle, että rukouksessa ei pääasia ole se, mitä pyydämme, vaan se kenen kanssa puhumme. Kaikki asiat saamme jakaa Herralle, mutta hän sitten päättää, mikä on meille parasta. Selitin, etteivät vanhemmatkaan anna lapsille kaikkea, mitä he pyytävät, vaan sen mikä on todella tarpeellista ja hyödyllistä.

Jäin miettimään, miten itse rukoilen ja millaisella asenteella sen teen. Jaksossamme Paavali jatkaa esirukousta Efesoksen seurakuntalaisten puolesta ja antaa meille esimerkin, millaista meidänkin esirukouksemme tulisi olla nimenomaan toisten uskovien puolesta.

Esirukous pelastumattomien puolesta

Roomalaiskirjeessä Paavali kertoo myös, miten hän rukoilee niiden puolesta, jotka vaeltavat vielä pimeydessä:

Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä - että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaisiani lihan puolesta. ....Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoilen Jumalaa heidän puolestaan, että he pelastuisivat. Minä todistan heistä, että heillä on intoa Jumalan puolesta mutta ei ymmärrystä. (Room. 9:1-3; 10:1-2)

Paavali suree ja kokee tuskaa niiden puolesta, jotka ovat matkalla kadotukseen. Hänen rakkautensa omia sukulaisiaan kohtaan ei salli hänen lakata rukoilemasta heille pelastusta. Samalla hän näkee syyn, miksi he torjuvat pelastuksen ja säälii heitä väärässä innossaan. Into on hyvä, mutta ilman ymmärrystä se torjuu Jumalan

lahjan yrittäessään omillaan selvitä Jumalan edessä. Rakkaus ajoi Paavalia esirukoukseen ja julistamaan evankeliumia noille hukkuville.

Polvirukous

Tämän vuoksi minä notkistan polveni Isän edessä, ... (14)

Sanat "Tämän vuoksi" viittaavat juuri edellä sanottuun: Hänessä meillä on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan luo, uskon kautta häneen. Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden ahdistusten vuoksi, joita saan teidän tähtenne kärsiä, sillä ne ovat teille kunniaksi. (3:12-13) Ellei Jeesus olisi ristin kärsimyksellään ja ylösnousemukseen voitollaan avannut meille turvallista pääsyä aivan taivaallisen Isän sydämelle asti, meillä ei olisi mitään oikeutta rukoilla mitään. Mutta nyt se on mahdollista.

Nyt siis Paavali rukoili jo uskoon tulleiden seurakuntalaisten puolesta. Hän teki sen vankilassa polvillaan. Rukousasento ei tietenkään ole ratkaiseva asia rukouksessa, mutta usein se kuitenkin kuvastaa rukoilijan sydämen asennetta. Juutalaisten tyypillinen rukousasento oli seistä molemmat kädet kohotettuna ylös taivaaseen päin. Sillä tahdottiin ilmaista ylistystä kaiken yläpuolella olevaan Jumalaa kohtaan. Suomalainen tapa ristiä kädet taas viittaa siihen, että saavumme täysin avuttomina itse mitään tekemään ja turvaamme rukouksessa Jeesuksen ristin armoon. Syvässä kärsimyksessä ihminen saattaa taas Jeesuksen Getsemanen rukouksen tapaan heittäytyä kasvoilleen maahan jakamaan tuskaamme Herralle. Polvirukous on ollut yleistä suomalaisissa herätysliikkeissä, koska se kuvastaa nöyrää riippuvuutta ja alamaisuutta Herralle.

Rukouksessa ei ole olennaista, mitä sanomme, kuinka kiitämme tai mitä pyydämme, vaan se kenen edessä olemme. Olemme siinä pyhän, vanhurskaan ja laupiaan Isän edessä. Mieleemme ja sydäntemme silmät on siis ennen kaikkea suunnattava Jeesuksen kautta Isään. Rukous on vastausta Pyhän Hengen puhutteluun Jumalan sanassa. Siksi voidaan sanoa, että aito rukous alkaa taivaasta, kulkee Pyhässä Hengessä meidän sydäntemme läpi ja nousee takaisin Isän eteen. Kaikki lihallinen ja saastainen pyyhitään siinä Jeesuksen verellä pois.

Isyys

...hänen, josta kaikki isyys taivaissa ja maan päällä saa nimensä. (15)

Sodan jälkeen kasvaneita sukupolvia Suomessa on leimannut isättömyys ja toisaalta syvä isän ikävä. Sodassa moni menetti isänsä, sen jälkeen isien oli tehtävä raskasta työtä maan nostamiseksi jaloilleen niin, ettei heillä riittänyt aikaa eikä voimia lapsilleen. Seuraava sukupolvi taas kärsi isättömyyttä avioerojen tähden. Sitten seurasi sukupolvi, jossa feminismi on niin vahvaa, ettei isille tahtonut löytyä enää roolia. Vapaa kasvatus johti siihen, että isien piti esiintyä lastensa kavereina eikä tukena ja rajojen asettajana. Kun käsky: "Kunnioita isääsi ja äitiäsi" on työnnetty yhteiskunnassa taka-alalle, vahvan ja turvallisen isän ikävä on entisestään lisääntynyt.

Muistan kun uskova ystäväni kertoi omasta isän ikävästään näin: "Miten minä voisin kunnioittaa isääni, jonka tavatakseni minun on mentävä vankilaan." Kyllä hän sitten selitti, että hän sai löytää aidon Isän Jumalassa ja sitä kautta hän oppi kunnioittamaan isäänsä – ei niinkään hänen ominaisuuksiensa vuoksi, kuin siksi, että Jumala on asettanut isyyden tavattoman tärkeäksi todellisuudeksi meille.

Paavali puhuu siitä, että kaikki isyys on Jumalan asettamaa. Siinä on kysymys auktoriteetista, vahvuudesta, totuuden opetuksesta, turvallisuudesta, huolenpidosta ja myös hellyydestä. Se sisältää myös taistelutahdon ja voimaa kaikkea vääryyttä vastaan suojellakseen niitä, jotka kuuluvat sen auktoriteetin alle. Juutalaiset pitivät Aabrahamia isänään ja Jeesus edellytti, että näiden olisi siksi pitänyt toimia ja elää niin kuin Abraham. (Joh. 8:33-38) Vielä taivaallisessa paratiisissakin Aabrahamia kutsutaan isäksi. Mekin voimme perustellusti puhua hengellistä isistä ja myös kirkkoisista, jotka ovat Jumalan isyydelle alamaisina opettaneet ja ohjanneet meitä Jumalan totuuden tiellä.

Isyys ulottuu myös taivaallisiin olentoihin kuten enkeleihin. Ylienkelit ja serafit edustavat taivaallista isällistä järjestystä. Kaikki myös maalliset auktoriteettijärjestelmät juontavat juurensa Jumalan isyydestä, vaikka synty on niitä usein hyvin pahasti vääristänyt. Alamaisuus esivallalle perustuu sekin viime kädessä Jumalan isyyteen.

Jeesus kutsuu Jumalaa ei vain omaksi Isäkseen vaan myös kaikkien omiensa isäksi. Jeesus sanoi Marialle ylösnoustuaan: *"Älä koske (tarradu) minuun. Minä en ole vielä mennyt ylös Isän luo. Mutta mene veljeni luo ja sano heille, että minä menen ylös minun Isäni ja teidän Isänne luo, minun Jumalani ja teidän Jumalanne luo."* (Joh. 20:17)

Uskovan ihmisen perusturvallisuus johtuu siitä, että Pyhä Henki vakuuttaa hänelle päivittäin, että Jeesuksen sovitustyön perusteella saamme olla kutsua kaikkivaltias ja pyhää Jumalaa omaksi Isäksemme:

Kaikki, joita Jumalan Henki johdattaa, ovat Jumalan lapsia. Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Mutta jos olemme lapsia, olemme myös perillisiä, Jumalan perillisiä ja perillisiä yhdessä Kristuksen kanssa, jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös kirkastuisimme. (Room. 8:14-17)

Vahvistumisen tarve

Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa, niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. (16,17a)

Katse edelleen Isään suunnattuna Paavali lausuu nyt ensimmäisen pyyntönsä. Hän tiedostaa, että Efesoksen uskovat samoin kuin me kaikki Herran seuraajat koemme ajoittain syvää heikkoutta. Seurakunta oli joutunut kärsimään vainoa ja sitä murehdutti nyt erityisesti se, että Paavali heidän suuri apostolinsa, esikuvansa ja opettajansa oli nyt vangittuna ja vaarassa joutua tuomitukseksi kuolemaa. Ulkoisen tilanteen masentavuus voi helposti viedä Herran oman kokemaan voimattomuutta vastustavien pimeyden voimien edessä.

Paavali ei kuitenkaan rukoile meille ulkoisia voimavaroja, joilla voisimme kukistaa vastustajamme. Herra itse sen kyllä voi tehdä niinkin oman suunnitelmansa mukaan. Mutta vaikka emme ulkoisia vihollisia ja esteitä kykenisikään voittamaan, tarvitsemme sisäistä voimaa, jolla voimme kestää ahdistusten ja vainojenkin keskellä.

Tämä sisäinen voima ei kuitenkaan perustu siihen, että onnistuisimme saamaan "hengelliset muskelimme" vahvemmiksi kovan treenin ja harjoittelun kautta, vaan siihen että Pyhä Henki avaa sydämemme näkemään hänen suunnattoman suuren kirkkautensa. Pyhä Henki asuu jokaisen uskovan sydämessä, hän on kaikkivaltiaan Jumalan Persoona. Hän itse antaa sisäiselle ihmisellemme voiman *niin että Kristus asuu uskon kautta meidän sydämissämme.* (17)

Jos Kristuksen laki on kirjoitettu sydämiimme ja Kristuksen rakkaus vuodatettu sinne Pyhässä Hengessä, silloin Kristus asuu siellä. Kristus asuu jokaisen uskovan kristityn sielussa. Hän asuu sydämessä uskon kautta. Usko avaa sielun oven vastaanottaa Kristus, usko päästää hänet sisään ja alistuu hänelle. Uskon kautta me yhdistymme Kristukseen ja meillä on osallisuus hänessä.

Tässä on tärkeää huomata, että Pyhän Hengen voima ei tule milloinkaan uskovan elämään jotenkin erillään Kristuksesta vaan aina niin, että näemme yhä syvemmin, kuka ja millainen Kristus on meitä kohtaan. Jeesus korosti opetuslapsilleen: *Mutta kun Totuuden Henki tulee, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Hän ei puhu omia ajatuksiaan, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja hän ilmoittaa teille, mitä on tuleva. Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun. Siksi minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja ilmoittaa teille.*" (Joh. 16:13-15)

Kristuksen asuminen Pyhässä Hengessä sydämessämme ja hänen voimansa vaikutus ei ole meidän omaa voimaamme vaan hänen. Siksi Herra toimii usein niin, että painaa meidät tuntemaan oman heikkoutemme entistä syvemmin ja sen keskellä osoittaa voimansa. Paavali kirjoitti siitä kuuluisat sanat: *Mutta hän (Herra) sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas.* (2.Kor. 12:9-10)

Kun Pyhä Henki syvimmässä heikkoudessamme kääntää katseemme Kristukseen, Herran voima pääsee vaikuttamaan meissä ja meidän kauttamme. Siksi meidän ei tarvitse pelätä heikkouden tunnetta elämässämme. Sen kokeminen on meille samalla kutsu katsoa Herran Jeesuksen kasvoja, viipyä Hänen edessään. Uskovan voima, jota Paavali siis rukoilee lisää, on olemukseltaan vakuuttuneisuuden voimaa. Siis sitä, että vaikka hän on heikko ja kyvytön itsessään, Herra itse on väkevä ja toimii hänen puolestaan ja hänen kauttaan.

Kristuksen rakkauden mitat

Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. (17-19)

Paavalin toinen rukousaihe on se, että me pääsisimme yhä syvemmin ymmärtämään, kuinka suunnattoman suuri on Kristuksen rakkaus meitä kohtaan. Tätä ymmärrystä emme pääse kuitenkaan omassa yksinäisyydessämme saavuttaa, vaan se voidaan ottaa vastaan ja omistaa yhdessä muiden uskoviensa kanssa, seurakunnan yhteydessä. Kristuksen rakkaus ylittää kyllä kykymme ymmärtää, mutta voim-

me keskinäisessä yhteydessä rakkautta harjoittaen päästä entistä syvemmälle sen tuntemisessa.

Herran rakkauden mitat on usein kuvattu seuraavasti: Se leveys tarkoittaa, että Herran rakkauden uhri Golgatalla riittää pelastukseksi kaikille aikakausille, kaikille kansoille ja kansanryhmille, kaikille kielille ja jokaiselle ihmiselle poikkeuksetta. Sen pituus alkoi jo ennen luomista, kun Jumala teki iankaikkisuudessa armopäätöksen pelastaa Kristuksen uhrin kautta jokaisen, joka uskoo häneen. Pelastus jatkuu ja ulottuu iankaikkiseen elämään asti. Meiltä menee koko ikuisuus ammentaessamme Golgatalla ilmestyneen Kristuksen rakkaudesta ja saamme aina uuden ja uuden syyn ylistää meidän puolestamme teurastettua Jumalan Karitsaa. Kristuksen rakkaus on niin syvä, että hän astui maan alimpiin paikkoihin. Ei ole ketään niin alas langennutta, ettei Herran armo ulottuisi häneen asti. Edelleen sen korkeus näkyy siinä, että Kristuksen rakkaus vie jokaisen pelastetun ylös iankaikkiseen kirkkauteen asti. Kristus lähestyy rakkaudessaan meitä alhaalta käsin ja nostaa meidät aina taivaallisen Isän valtaistuimen luokse.

Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Kun olimme vielä heikkoja, Kristus kuoli oikeaan aikaan jumalattomien puolesta. (Room. 5:5,6)

Jos ja kun meille voi tulla epäilyjä siitä, mistä elämämme moninaisissa kiusoissa ja taisteluissa saisimme udelleen otteen Jumalan rakkaudesta, niin Paavali neuvoo: *Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä.* (Room. 5:8) Vaikka kaikki muu hyvä ympäriltämme katoaisikin, Kristuksen uhri pysyy ja sen varassa pääsemme perille kirkkauteen. Siinä loistaa Jumalan ihmeellinen rakkaus pimeimmässäkkin paikassa.

Jumalan täyteys meissä

Näin te tulette täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (19)

Kristuksen rakkauden tunteminen vie pelastetun osalliseksi Jumalan kaikesta täyteydestä. Ajatus tuntuu niin huikaisevalta, että emme oikein uskalla ajatella sitä loppuun asti. Kuitenkin Raamattu toistuvasti puhuu Pyhän Hengen täyteydestä, Pyhällä Hengellä täyttymisestä ja myös Kristuksen täyteydestä.

Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi, sillä laki on annettu Mooseksen kautta, armo ja totuus ovat tulleet Jeesuksen Kristuksen kautta. (Joh. 1:16-17)

Kun Jumala antaa meille hyvää, hän ei vain jaa pieniä paloja vaan haluaa lahjoittaa meille kaiken täyteydessään. Kun jokaisessa uskovassa asuu Pyhä Henki kokonaisena ja täytenä Persoonana ja kun Hänessä Kristus asuu uskon kautta sydämessämme, se ei tarkoita, että hänellä olisi vielä meissä täyttä hallintavaltaa. Sitä mukaan kuin Herra saa meissä lisää hallintavaltaa, sitä mukaa me täytymme Pyhällä Hengellä ja pääsemme osalliseksi Jumalan täyteyteen. Herra haluaa antaa enemmän kuin me uskallamme odottaa. Luvussa 4. Paavali selittää, miten tuo Jumalan täyteys voi meissä päästä vapaasti toimimaan:

Hän (Kristus) antoi toiset apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteyden täysi-ikäisyyden mitan. Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa, vaan noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus. (Ef. 4:11-15)

Meidän ei siksi tarvitse tyytyä puolinaiseen ja kuivaan kristityn elämään, koska Jumala on valmis antamaan meille runsaasti ja paljon enemmän – ei kuitenkaan välttämättä suuria kokemuksia – Hänen rakkautensa ja armonsa tuntemista, se voi tapahtua jopa syvimmän heikkouden ja kärsimyksen keskellä. Siksi Paavali jatkaa: *Hänelle, joka voi tehdä monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa,...* (20)

Ihmeitä tekevä Herran voima

Me saamme odottaa Herralta suuria. Mutta ei ehkä sellaista suuruutta, mitä tämä maailma tavoittelee. Esimerkkinä saimme pääsiäisenä (2026) nähdä, miten Herra teki enemmän, kuin uskalsimme odottaa. Olimme yhdessä Miho Koonon kanssa rukoilleet jo monta vuotta hänen äitinsä pelastumista. Vuosikymmenet tämä vaikean elämän ja hankalan luonteen saanut äiti vastusti jyrkästi evankeliumin sanaa, jota Miho hänelle jakoi. Sitten hän sairastui alkavaan dementiaan ja sen päälle vielä sai kevyen aivoinfarktin. Mihon täytti syvä huoli siitä, pelastuuko hänen äitinsä ennen kuolemaansa. Eräänä päivänä Miho kirjoitti suurin kirjaimin evankeliumin lupauksen ja pyysi äitiään lukemaan sen. Silloin tapahtui ihme. Hän huudahti: ”Minä uskon Jeesukseen.” Sitten Miho pyysi pastori Kajinisiä kastamaan äitinsä hoitokodissa. Kasteen jälkeen koko hänen olemuksensa muuttui. Hänet täytettiin ihmeellisellä ilolla. Pyhä Henki Mihon ja kahden muun silmien edessä näytti, että hän voi dementoituneenkin ihmisen pelastaa ja antaa uskon lahjan. Saimme vahvistuksen siitä, että Jumalan sana on elävä ja toimiva.

Paavali kuvasi jo ensimmäisen luvun rukouksessaan, millainen voima vaikuttaa uskovissa, kun Pyhä Henki asuu heissä: *...miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa,...* (1:19-20)

Suurimmassakin heikkoudessamme rukoillessamme itse Ylösnoussut Herra vaikuttaa ja siksi saamme turvallisesti jättäytyä hänen varaansa ja odottaa yhä suurempaa Herran tuntemista. Se tapahtuu Jumalan sanan kautta, kun näemme, mitä se vaikuttaa ihmissydämissä, miten Jumala avaa lujimminkin lukitut sydämet ja pelastaa ihmisiä.

Ylistys

...hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Aamen. (21)

Paavalin rukous uskovien puolesta alkoi katseen nostamisella Isän puoleen. Hän näki Herran kasvojen kirkkauden, Pyhän Hengen, joka valaisi hänelle Kristuksen rakkauden suuruutta. Hän muutti kaiken sen rukoukseksi, että muutkin uskovat pää-

sisivät nauttimaan Isän kasvojen paisteessa. Hän ei lopulta voinut mitenkään jäädä vain anomaan asiaa Herralta, vaan hänen sydämensä kohosi suurenmoiseen Jumalan ylistykseen. Hän ei kuitenkaan tyytynyt siihen, että hän itse ylistäisi Isää, vaan hän halusi, että kaikissa seurakunnissa sama ylistys voisi täyttää sydämet ja yhteiset kokoontumiset. Hän halusi, että ylistys jatkuisi ylisukupolvisesti ja lopulta jatkuisi loputtomana ikuisesti Herran kasvoja katsellen. Isän kasvoja katsellessa ja ylistäessä hän teki sen Jeesuksen Kristuksen ristiä ja ylösnousemusta ajatellen, siitä kiittäen ja siinä ilmaistua Isän rakkautta hengittäen. Voi jospa mekin oppisimme, miten ihanaa ja riemullista on ylistää meidän ihmeellistä Isäämme taivaassa.

Aamen

Olemme tottuneet pitämään sanaa Aamen jonkinlaisena pisteenä rukoukseen. Sananahan se merkitsee ”Totisesti, niin on.” Aidossa rukouksessa emme voi valehdella, sillä Herra näkee joka tapauksessa koko totuuden sydämemme tilasta. Ilmestyskirja käyttää kuitenkin sanaa Aamen Jeesuksen yhtenä nimenä. Jeesus on se Totinen, jonka veriuhri Golgatalla syntiemme sovituksesi tekee mahdolliseksi sen, että ylipäänsä voimme ja saamme rukoilla ja tulemme kuulluksi Isän edessä. Koska rukouksen olemus on se, että itsessämme täysin avuttomina ja kyvyttömänä teemmään tai aikaansaamaan sitä, mitä pyydämme, anomme Herraa tekemään sen mahdolliseksi. Näin ollen rukouksen loppusana Aamen merkitsee myös sitä, että jätämme kaiken pyytämämme ja sanomamme Herran Jeesuksen käsiin, hänen suoritettavakseen ja jäämme uskossa odottamaan, millä tavalla Herra vastaa meille.

Kooji Fujitan pelastus pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vuoden 1987 jouluna kastettiin Kamojiman seurakunnassa Kooji Fujita niminen noin 3-400 oppilaan alakoulun rehtori 58 vuoden ikäisenä.

Kooji Fujitan kristitty isä, Takeo Fujita, oli kuollut kolme vuotta aikaisemmin 83 vuoden iässä. Isä oli ollut erittäin innokas ja palava kristitty ja palvellut monella tavalla seurakunnassa. Isä oli liikuntavammainen ja oli elänyt valtion maksamalla vammaiseläkkeellä. Hän oli asunut poikansa Koojin ja Koojin vaimon kanssa yhdessä noin viiden minuutin matkan päässä kirkolta tervein jaloin kuljettaessa. Takeolta oli kirkkoon tuloon kestänyt noin viisitoista minuuttia vammaisuuden vuoksi. Siitä huolimatta hän oli osallistunut uskollisesti joka sunnuntain aamu ja iltajumalanpalveluksiin ja keskiviikon raamattupiireihin sekä viisi kertaa viikossa klo 5.30 pidettäviin aamurukoukokouksiin. Hän oli ollut syvälinen Sanan tutkija ja elänyt rukouksessa.

Hän oli ollut varsin vähäpuheinen vaari. Kokousten päätyttyä muiden jo lähdettyä koteihinsa hän oli aina jäänyt viimeiseksi liikuntavammansa vuoksi. Sitten hän oli lukemattomia kertoja pyytänyt minulta esirukousta poikansa Koojin puolesta opettaja.

Olin kysynyt, mitä Takeo halusi minun rukoilevan poikansa puolesta. Hän oli vastannut:

- Pastori, pojallani on kyllä hyvä työ, mutta hän pitää aivan liikaa riisiviinasta. Lähes joka päivä hän viettää iltansa riisiviinaa juoden siirtyen yhdestä kapakasta toiseen yömyöhään asti. Sen lisäksi hän pelaa uhkapelejä opettajatoveriensa ja muiden ystäviensä kanssa. Viinaan menee rahaa, mutta uhkapeleissä menee sitä vielä enemmän. Työnsä puolesta hänen tulisi olla esimerkiksi koululaisille, mutta yksityiselämässään hän on viinan ja pelien orja. Hänen elämäntapansa on häpeällistä sekä Jumalan että vanhempien ja lasten edessä. Pyytäisin, että pastori rukoilisi, että poikani oppisi tuntemaan Jeesuksen, pelastuisi ja että hänestä voisi tulla oikeanlainen kasvattaja.

Takeo Fujitalla oli ollut isän sydän omaa poikaansa kohtaan. Joka kerta kokousten päätyttyä olimme rukoilleet yhdessä Koojin pelastumista. Lisäksi olin käynyt myös heillä kotona ja aina silloinkin rukoillut yhdessä isän kanssa. Rukoiltuamme kolme vuotta mitään muutosta pojassa ei ollut tapahtunut. Viidentenä vuonna tilanne oli ollut sama. Kymmenen vuoden paikkeilla tilanne oli jopa muodostunut huonommaksi ja viinan juonti lisääntynyt. Rukousta jatkui viisitoista, sitten kaksikymmentä vuotta, mutta muutosta ei ollut tapahtunut.

Pastorina korostan usein sitä, että Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin. Mutta kahdenkymmenen vuoden rukouksen jälkeenkään vastausta ei vielä ollut tullut. Jokainen elävä kristitty tajuaa kuinka tärkeää rukous on uskovalle. Mutta kun rukoilemalla rukoilee eikä sittenkään saa vastausta, heikkouttamme ajattelemmehelposti, että Herra ei kuule meidän rukouksiamme.

Kooji Fujita oli koulumaailmassa edennyt urallaan, mutta viina- ja peliriippuvuus olivat rukouksista huolimatta pahentuneet. Mutta isä Takeon suusta ei ollut kuulunut valituksia, vaan hän oli jatkanut uskollisesti rukoilemista. Matkan varrella olin pyrkinyt häntä rohkaisemaan Luukkaan evankeliumin 18. luvun alun vertauksella, jossa Jeesus opettaa kärsivällistä rukousta. Vaikka vastausta ei vielä näkyisi, meidän tulee silti rukoilla edelleen. 25. vuonnakaan ei vastausta ollut tullut. Siitä edelleen hän oli jatkanut kolme vuotta rukousta. Siinä vaiheessa Kooji oli edennyt jo keskikoulun vararehtoriksi asti.

28 vuoden rukouksen jälkeen Takeo sairastui syöpään ja muutaman kuukauden kuluttua sai kutsun Herran luo. Hautajaiset pidimme Kamojiman kirkossa. Koska Kooji ja hänen vaimonsakin olivat opettajia, kirkkoon kokoontui runsaasti eri koulujen opettajia ja kouluhallinnon ihmisiä. Hautajaisissa vallitsi voimakas Pyhän Hengen läsnäolo. Oli kuin olisimme olleet syventymispäivillä. Niissä toteutui Takeo Fujitan syvä halu siitä, että hänen hautajaisissaan saisi kaikua kirkas evankeliumin sana.

Hautajaisten jälkeisenä päivänä Kooji Fujita saapui kotiimme tervehdyskäynnille. Hän kiitti arvokkaista hautajaisista ja kertoi, että hän ei ollut koskaan aikaisemmin osallistunut kristillisiin hautajaisiin. Ne olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Hän sanoi ymmärtäneensä myös sen, että hänen isänsä oli varmasti päässyt taivaaseen.

Mutta sen jälkeen Kooji jatkoi:

- Minäkin haluaisin tästä lähtien alkaa käydä kirkossa. Käyköhän se päinsä?

Vastasin:

- Iloitsen siitä. Tiedän kuinka syvästi isäsi olisi halunnut, että olisitte voineet yhdessä käydä kirkossa. Hän iloitsee suuresti taivaassa päätöksestäsi, joten tule ujostelematta kirkkoon.

Sitten hän palasi kotiinsa. Katsellessani hänen peräänsä, mietin, mahtoiko hän olla tosissaan vai oliko kysymys vain kohteliaisuudesta. Parin kolmen päivän kuluttua sunnuntaina hän todellakin saapui jumalanpalvelukseen. Seuraavana sunnuntaina hän osallistui myös iltakirkkoon ja edelleen keskiviikon raamattupiiriin. Jonkin ajan kuluttua hän alkoi käydä myös aamurukouksissa niin kuin hänen isänsäkin. Tuossa vaiheessa hänet oli juuri nimitetty alakoulun rehtoriksi. Hän kävi uskollisesti kirkossa noin kolme vuotta. Sitten eräänä lokakuun päivänä hän tuli käymään luonani.

- Pastori, olisiko minun mahdollista saada ensi jouluna kaste ja tulla tämän seurakunnan jäseneksi, sillä haluaisin vaeltaa isäni uskon jälkiä.

Hänen pyyntönsä kosketti minua syvästi, mutta minun piti vielä varmistaa yksi asia:

- Isäsi oli syvästi huolissaan sinun viinan käytöstäsi ja uhkapelien harrastamisestasi. Miten niiden laita on nyt?

- Pastori, yli puoleen vuoteen en ole enää tarvinnut juoda viinaa. Noita typeriä pelejäkään en enää harrasta.

- Sinut on siis Herra vapauttanut niistä.

- Monia kertoja kyllä yritin aikaisemminkin, mutta omassa voimassa en millään päässyt irti viinasta ja pelihimosta. Päinvastoin juutuin entistä syvemmin niihin. Mutta alettuaani käydä kirkon eri tilaisuuksissa, lukemalla Raamattua ja rukoilemalla, ilman mitään erityistä yrittämistä aivan itsestään huomasin, etten enää tarvitse niitä. En osannut kuvitellakaan, että näin pian pääsisin vapaaksi elämään, jossa sydämen täyttää päivittäin ilo.

Siihen vastasin:

- Herra on vastannut isäsi rukouksiin. Et arvaakaan, miten suuri on ilo isälläsi taivaan kirkkautessa. Valmistaudumme jouluna pidettävään kasteeseesi.

Joulujumalanpalveluksen jälkeen Kooji Fujita kastettiin. Koin syvästi, miten Herra kuulee ja vastaa rukouksiin. Meidän tulee pysyä kestävinä rukouksessa. Vaikka itsessämme olemme pieniä, niin Jeesuksen nimessä rukoiltu rukous saa paljon aikaan.

Kooji Fujitan pelastuminen oli suureksi todistukseksi koulumaailmassa, jossa on paljon opettajia ja lasten vanhempia, jotka kulkevat samoissa syövereissä kuin Koojikin aikanaan. Myös Koojin lapsuuden ystävät tietävät, että hän käy kirkossa, sillä hän todistaa rohkeasti siitä, miten Herra hänet pelasti ja vapautti.

61 -vuotiaana Kooji pääsi eläkkeelle saaden suuren erorahan, joka turvasi talouden. Monelle eläkkeelle jääneelle ongelma ei olekaan taloudellinen, vaan miten viettäisi eläkepäivänsä. Jotkut Koojin ystävät ovat ihmetelleet, eikö hänellä ole huolia, kun hän on aina iloinen, vaikka on joutunut eläkkeelle. Kun he kysyvät hänen salaisuuttaan, hän kertoo, miten hänestä vanhalla iälläan on tullut seurakunnan jäsen. Kirkossa Jumala ruokkiin hänen sieluaan sanallaan ja rukouksessa hän saa kokea yhteyttä Jumalan kanssa. Näin vanhuudessakaan ei tarvitse olla yksin, vaan saa vaeltaa yhdessä Jumalan kanssa. (1990)

Entä sinä?

Millaista on sinun rukouselämäsi? Keskittykö se sinun henkilökohtaisiin haasteisiin vai käytätkö pääosan tietoisien rukouksen ajastasi muiden ihmisten, niin pelastuksesta osattomien kuin uskovienkin tarpeisiin. Onko rukous sinulle uskonnollinen velvollisuus vai mahdollisuus jakaa sydäntäsi Herran kanssa silmät hänen kasvoihinsa suunnattuna? Jos se on jälkimmäistä, opit varmaan myös ylistämään Isää Jeesuksen kautta Pyhän hengen avulla. Herra kutsuu sinua rukoilemaan ja ylistäen kertomaan myös Isälle kuinka hyvä hän on ja miten suunnaton on hänen rakkautensa Kristuksessa meitä kohtaan.

Ellet vielä koe osaavasi rukoilla, aloita Isä-meidän rukouksesta. Rukoile sen jokainen lause muutamia kertoja ajatellen ja mieli suunnattuna taivaalliseen Isään. Herra haluaa avata myös sinulle ihmeellisen rukouksen maailman.